

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarige kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/49707 en 06/49709 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
1 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 27 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 1 juni 2007, verzonden op 4 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

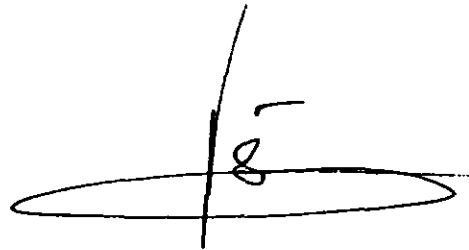
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 augustus 2007

248-561.

Verzonden: 3 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/49707 en 06/49709

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 juni 2007

inzake

eiser en diens echtgenote

eiseres

geboren op
nationaliteit: Armeense,
verblijvende te
eisers,
gemachtigde mr. P.J. Wapperom,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde X.J. Polak.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 2 mei 2005 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "medische behandeling" c.q. "verblijf bij echtgenoot gedurende diens medische behandeling", afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv). Tegen die besluiten hebben eisers bezwaar gemaakt.

Bij afzonderlijke besluiten van 27 september 2006 heeft verweerder de bezwaren van eisers ongegrond verklaard.

Tegen die besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

Tevens hebben eisers de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eisers achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op de beroepen. De verzoeken zijn geregistreerd onder de nummers AWB 06/49708 en 06/49713.

AWB 06/49707 en 06/49709

2

De zaken zijn behandeld op de zitting van 9 maart 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 27 september 2006 in rechte stand kunnen houden.
2. Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.
3. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
4. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
5. In artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Zo wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.
6. In hoofdstuk B1/1.2.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) heeft verweerder deze vrijstellingsgrond nader uitgewerkt. Hierin is bepaald dat voor deze vrijstelling beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Voor de procedurele aspecten wordt in dit kader verwezen naar hoofdstuk B8/1.1 van de Vc 2000, op grond waarvan verweerder ter beantwoording van de vorenbedoelde vraag het BMA van de Immigratie- en Naturalisatiedienst kan verzoeken een medisch advies uit te brengen.
7. Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat verweerder het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
8. Onbetwist is dat eisers niet in het bezit zijn van geldige mvv's. Voorts is gesteld noch gebleken dat eisers behoren tot de categorie vreemdelingen die ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, b, c (met uitzondering van eiser), d, e of f, van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld.
9. Het geschil spitst zich toe op de vragen of eiser valt onder de vrijstellingscategorie als genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en of het vasthouden

AWB 06/49707 en 06/49709

3

van verweerder aan het mvv-vereiste, gezien de door eisers aangevoerde omstandigheden, een onbillijkheid van overwegende aard met zich meebrengt.

10. Verweerder heeft de vraag of eiser kan reizen voorgelegd aan het Bureau Medische Advisering (BMA) en acht het voor eiser, op grond van de advisering van het BMA, verantwoord om te reizen naar zijn land van herkomst.

11. Uit het rapport van het BMA van 26 juli 2006 en het aanvullend rapport van 17 augustus 2006 blijkt dat eiser lijdt aan depressiviteit, angst- en stemmingsklachten, slaapstoornissen met nachtmerries en hyperventilatie. De klachten worden toegeschreven aan een posttraumatische stress stoornis. Daarvoor wordt eiser al sinds 1997 psychiatrisch behandeld, momenteel door middel van een ondersteunend contact in combinatie met medicatie (een antidepressivum, een antipsychoticum, een anxiolyticum en een slaapmiddel). De behandeling zal waarschijnlijk nog gedurende een aantal jaren nodig zijn. Uitgaande van de beschikbare informatie m.b.t. de therapiemogelijkheden in het land van herkomst, dan wel het land van eventuele verwijdering, concludeert de BMA-arts, op basis van met name genoemde brondocumenten, dat er voldoende adequate behandelmogelijkheden in Armenië en Georgië aanwezig zijn. Behandeling is mogelijk in het Stress Center te Jerevan, een speciaal ziekenhuis voor PTSS. In Georgië is ambulante en klinische psychiatrische behandeling beschikbaar. Genoemd worden onder andere het Central Georgian Psychiatric Hospital, de Psychoneurological Dispensary en het Institute for Psychiatry te Tblisi. Antipsychotica, antidepressiva, anxiolytica en slaapmedicatie zijn verkrijgbaar. De vraag of, gelet op de huidige medische inzichten, het uitblijven van de eerder genoemde behandeling bij eiser zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, heeft de BMA-arts als volgt beantwoord. Bij eiser is sprake van psychische klachten op basis van een posttraumatische stress stoornis, waarvoor hij poliklinisch wordt behandeld. In het dossier wordt geen melding gemaakt van opname in een psychiatrisch ziekenhuis, psychotische decompensatie, een poging tot suicide of andere psychische crisissituatie in het verleden. Uit de gegevens in het dossier blijkt evenmin, dat in de periode waarin nog geen behandeling plaats vond, van dergelijke gebeurtenissen sprake is geweest. Aangenomen kan worden dat in de huidige situatie het uitblijven van behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn.

Tot slot heeft de BMA-arts verklaard dat eiser, gezien diens klachten, kan reizen met de gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Eiser moet gedurende de reis wel de beschikking hebben over de voor hem voorgeschreven medicatie. Voor een verantwoorde voortzetting van de behandeling in het land van herkomst is het belangrijk dat eiser beschikt over een schriftelijke overdracht van zijn medische gegevens.

12. Gelet op de inhoud en conclusies van genoemde BMA-rapporten, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat het voor eiser gelet op zijn gezondheidstoestand verantwoord is naar zijn land van herkomst, dan wel het buurland Georgië, te reizen om aldaar een mvv-aanvraag te doen. De rechtbank acht hierbij van belang dat uit het advies blijkt dat eiser gelet op zijn gezondheidstoestand in staat wordt geacht te reizen, terwijl geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn, mits eiser gedurende de reis de beschikking heeft over de voor hem voorgeschreven medicatie en eiser, ten behoeve van een verantwoorde voortzetting van de behandeling in het land van herkomst dan wel Georgië, beschikt over een schriftelijke overdracht van zijn medische gegevens. Dat eiser niet kan reizen, is niet onderbouwd. Voorts heeft verweerder het standpunt ingenomen dat de eventuele schriftelijke overdracht van medische gegevens eisers eigen verantwoordelijkheid is.

AWB 06/49707 en 06/49709

4

13. Gelet op voorgaande is geen sprake van de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw bedoelde uitzondering op het mvv-vereiste.

14. Eisers hebben zich voorts beroepen op artikel 3.71, vierde lid van het Vb 2000. In dat verband hebben eisers onder meer aangevoerd dat eiser en zijn gezin al lang in Nederland verblijven, dat in het land van herkomst geen Nederlandse vertegenwoordiging is om een mvv-procedure op te starten en dat eisers voor het buurland Georgië geen reisdocumenten of visum hebben. Bovendien zou eiser, als niet-ingezetenen van Georgië geen toegang krijgen tot de medische voorzieningen aldaar.

15. Verweerder is van mening dat het feit dat eiser en zijn gezin sinds 1996 in Nederland verblijven geen grond kan opleveren als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Het is de eigen keuze van eiser geweest om jaren lang in Nederland te verblijven, ondanks de omstandigheid dat geen van de gezinsleden in bezit was van een geldige verblijfsstatus. De rechtbank volgt verweerder hierin.

16. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat, gelet op B 1/1.1.1 van de Vc 2000, Armeense staatsburgers onder andere bij de ambassade van Georgië een mvv-aanvraag kunnen indienen. De stelling van eisers dat zij geen toegang tot Georgië zullen kunnen verkrijgen, om aldaar een mvv aan te vragen, op geen enkele manier is onderbouwd. Niet is gebleken dat eisers pogingen hebben ondernomen om in het bezit te komen van reisdocumenten. Ten aanzien van het niet toegankelijk zijn van de medische voorzieningen in Georgië stelt verweerder zich op het standpunt dat dat niet tot de criteria behoort op basis waarvan beoordeeld wordt of van eisers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij tijdelijk terugkeren naar hun land van herkomst. De rechtbank volgt verweerder hierin.

17. Eisers stellingen in beroep dat de aan de BMA-rapporten ten grondslag gelegde SOS-informatie geen betrekking heeft op eiser en dat uit die informatie in zijn algemeenheid blijkt dat adequate behandeling in Georgië niet kan worden geboden omdat bepaalde medicatie niet verkrijgbaar is dan wel slechts vervangende medicijnen verkrijgbaar zijn, heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel kunnen leiden. Daarbij is ten eerste van belang dat het BMA-advies een deskundigenadvies is aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Wanneer een zodanig advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de minister bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van een dergelijk advies uitgaan. Het is aan eiser om concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies aan te dragen. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat het BMA-advies ten onrechte is gegrond op SOS-informatie die niet op hem betrekking heeft, overweegt de rechtbank dat bij ontbreken van aanwijzingen voor het tegendeel mag worden aangenomen dat het BMA over voldoende deskundigheid beschikt om de informatie, neergelegd in SOS-berichten, op waarde te schatten en daaraan conclusies te verbinden ten aanzien van met de daarin beschreven situaties vergelijkbare gevallen. Dat deze berichten niet zijn toegespitst op het geval van eiser doet aan de bruikbaarheid daarvan onvoldoende af. Ook in feit dat de met name door eiser gebruikte medicijnen niet verkrijgbaar zouden zijn in Georgië, is voor de rechtbank geen aanleiding te twifelen aan de juistheid van de algemene mededeling in het aanvullend BMA-advies van 17 augustus 2006 dat antipsychotica, antidrepressiva, anxiolitica en slaapmedicatie ter plaatse verkrijgbaar zijn. Daarbij is in aanmerking genomen dat gesteld noch gebleken is dat de adviseur geen juist inzicht had in de aard van de ziekte van eiser.

AWB 06/49707 en 06/49709

5

Voor wat betreft de grief van eiser dat hij de landeninformatie, welke het BMA aan zijn adviezen ten grondslag heeft gelegd, eerst één week voor het slaan van de beschikking heeft ontvangen en aan hem geen reactietermijn van twee weken is gegund, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat niet gebleken is dat eiser door deze handelwijze in zijn belangen is geschaad. Immers, reeds op 5 september 2006 was eiser in het bezit van het BMA-advies, waarin de ziekenhuizen zijn opgesomd waar behandeling mogelijk is. Wanneer eiser daaromtrent een ander standpunt heeft, had het op zijn weg gelegen om dat middels documenten aan te tonen. Voorts heeft eiser nog in de beroepsfase kunnen reageren op de onderliggende stukken van het BMA-advies, hetgeen hij ook heeft gedaan. Bovendien heeft eiser ook in de beroepsfase nog immer niet gesteld hoe de gewraakte handelwijze hem in zijn belangen heeft geschaad.

18. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, waarbij zij aantekent dat de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in dit artikellid genoemde onbillijkheid wordt slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

19. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten aangedragen om zich in redelijkheid op het standpunt te kunnen stellen dat ten aanzien van eisers geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard zoals bedoeld in het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv.

20. Hetgeen overigens is aangevoerd heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

21. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

22. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

23. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/49707 en 06/49709

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier op 1 juni 2007.

P.M. de Kruif

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
Sector bestuursrecht
de Schiedamschedijk

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

04 JUNI 2007

Mr P. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr drs C. R. Jansen
 Mr J. W. F. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
3883	INGEKOMEN
B	27 JUN 2007
ZAAKNR. 2007 04412	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 27 juni 2007

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep

/ Staatssecretaris van Justitie

IND-kenmerk : 9606.06.2008

Reg.nr. : 06 / 49707
 06 / 49709

appellant :
geboren :
nationaliteit : Armeense

appellante :
geboren :
nationaliteit : Armeense

mede ten behoeve van de minderjarige kinderen;

Gemachtigde : mr P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

-2-

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 01-06-2007
datum verzending : 04-06-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van Armeense nationaliteit,
hierna te noemen 'appellant',

en

geboren op , van Armeense nationaliteit, hierna
te noemen 'appellante,

te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 22 september 2004 aanvragen ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd, onder de beperking "vanwege medische behandeling" cq "verblijf bij echtgenoot/vader gedurende diens medische behandeling".

Bij beschikkingen van 2 mei 2005 heeft verweerder de aanvragen van appellanten afgewezen.

Op 13 mei 2005 hebben appellanten hiertegen bezwaarschriften ingediend.

Op 8 september 2006 heeft een hoorzitting voor een ambtelijke hoorcommissie plaatsgevonden. Eerst bij schrijven van 20 september 2006 heeft verweerder de landeninformatie aan ondergetekende gezonden.

Bij beschikkingen van 27 september 2006 zijn de bezwaarschriften ongegrond verklaard.

-3-

Op 23 augustus 2006 zijn hiertegen beroepschriften en verzoekschriften ingediend, waarna de gronden op 14 november 2006 zijn aangevuld.

De openbare behandeling van de beroep- en verzoekschriften heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch op 9 maart 2007.

Bij uitspraak van 1 juni 2007, verzonden op 4 juni 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, de ingediende beroepschriften ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij hoger beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek; onbillijkheid van overwegende aard

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. 15 overwogen:

"Verweerder is van mening dat het feit dat eiser en zijn gezin sinds 1996 in Nederland verblijven geen grond kan opleveren als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Het is de eigen keuze van eiser geweest om jaren lang in Nederland te verblijven, ondanks de omstandigheid dat geen van de gezinsleden in bezit was van een geldige verblijfsstatus. De rechtbank volgt verweerder erin.

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.2 en 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank hier heeft miskend dat de lange duur van verblijf terdege als één van de gronden kan dienen welke in samenspel met andere factoren kan leiden tot het oordeel dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard.

-4-

Zoals in bezwaar en in beroep is aangevoerd gaat het immers niet alleen om de lange duur van het verblijf *sec*, maar tevens om de daaruit voortvloeiende factoren, als de vergaande inburgering in de Nederlandse samenleving, en om de kinderen van appellanten die hier vanaf hun eerste respectievelijk tweede levensjaar wonen en naar school gaan. In verband met dit laatste is ook gewezen op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, en is er een pleitnota van Defence for Children International ingebracht. Hieraan is geheel door de rechtbank voorbij gegaan.

De rechtbank heeft bovendien miskend dat de appellanten van 1996 tot en met 2004 in hun asielprocedure verwickeld hebben gezeten, zodat de lange duur van het verblijf niet louter op de keuze van appellanten is terug te voeren. Terzijde zij opgemerkt dat dit aspect zich inmiddels ook in de politiek vertaald heeft in de speciale regeling 'afwikkeling nalatenschap oude vreemdelingenwet' (WBV 2007/11).

Appellanten zijn dan ook van mening dat in deze een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1 Motiveringsgebrek; onderliggende stukken

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. 17 overwogen :

"Voor wat betreft de grief van eiser dat hij de landeninformatie, welke het BMA aan zijn adviezen ten grondslag heeft gelegd, eerst één week voor het slaan van de beschikking heeft ontvangen en aan hem geen reactietermijn van twee weken is gegund, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat niet gebleken is dat eiser door deze handelwijze in zijn belangen is geschaad. Immers op 5 september 2006 was eiser in het bezit van de BMA-advies, waarin de ziekenhuizen zijn opgesomd waar behandeling mogelijk is. Wanneer eiser daaromtrent een ander standpunt heeft, had het op zijn weg gelegen om dat middels documenten aan te tonen. Voorts heeft eiser nog in de beroepsfase kunnen reageren op de onderliggende stukken van het BMA-advies, hetgeen hij ook heeft gedaan. Bovendien heeft eiser ook in de beroepsfase nog immer niet gesteld hoe de gewraakte handelwijzen hem in zijn belangen heeft geschaad."

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

-5-

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank met voormelde overwegingen heeft miskend dat de trechterwerking in het bestuursrecht, alsmede de argumentatie- en bewijsfuik met zich meebrengt dat in de bestuursrechtelijke besluitvormingsfase alle argumenten en bewijsstukken moeten zijn ingebracht, omdat bij de rechter slechts het bestreden besluit ter toetsing voorligt.

De rechtbank heeft miskend dat een zorgvuldige besluitvorming met zich meebrengt dat verweerder appellanten in de gelegenheid had moeten stellen om de onderliggende stukken van het BMA-advies te beoordelen. Dit klemt temeer nu expliciet en op meerdere momenten om deze stukken is verzocht, alsmede om een termijn te stellen om hierop te reageren.

De rechtbank gaat dan ook uit van een onjuiste rechtsopvatting door te stellen dat deze zorgvuldige besluitvorming kennelijk alleen hoeft plaats te vinden als in de beroepsfase zou blijken dat appellant in zijn belangen is geschaad.

Juist de onderliggende stukken konden en kunnen inzicht geven op wijze waarop het BMA-advies tot stand is gekomen en of dit op objectieve en inzichtelijke wijze is gebeurd.

Bovendien was in de bezwaarfase reeds gesteld en met een rapport van Artsen Zonder Grenzen onderbouwd, dat behandeling van PTSS niet mogelijk is in Armenië. De landeninformatie bevestigt dit (deels) doordat hieruit blijkt dat diverse medicatie, waaronder door appellant gebruikte medicatie (Citalopram en Oxazepam), niet verkrijgbaar is, dan wel niet gegarandeerd verkrijgbaar is in Armenië.

Appellanten zijn dan ook wel degelijk geschaad in hun belangen doordat zij dit niet in de fase van bestuurlijke besluitvorming naar voren hebben kunnen brengen.

Appellanten zijn dan ook van mening dat in deze een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

-6-

3. Conclusie

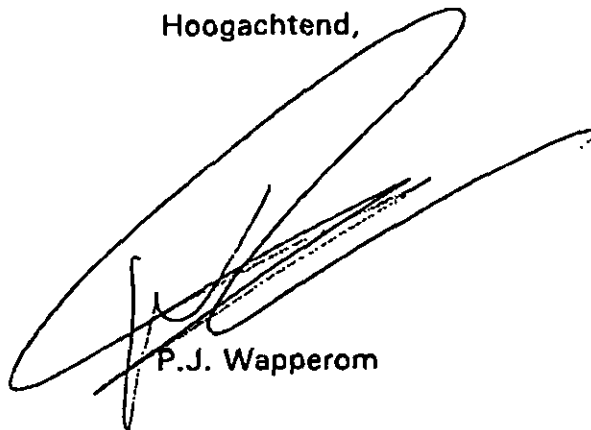
Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom